

RESSÒ DE LA PARAULA

Salm 50: la confessió i el confessor

Com ja hem dit, la pregària del Salm 50, entre altres coses, ens ensenya a celebrar bé el Sagrament de la Reconciliació. Pròpiament la «confessió» no és sinó un moment d'aquesta celebració, però la manera massa pobra i rutinària de fer-la ha ocasionat que per costum anomenem el Sagrament com a «Sagrament de la Confessió». Parlem de «confessar i confessar-se», quan seria més propi dir «celebrar la reconciliació o reconciliar-se». Diu el Salm 50:

«Ara reconec les meves faltes, tinc sempre present el meu pecat. Contra tu, contra tu sol he pecat, he fet el que és dolent als teus ulls... No em demanis compte de la sang que he vessat» (vv. 5-6.16)

Per què el Sagrament de la Reconciliació inclou la confessió dels pecats? No pot ser un penediment interior o una simple paraula, que manifesti un penediment «genèric»? Ens costa fer la confessió, com li costa al malalt anar al metge i mostrar la ferida o dir exactament el que li passa.

La qüestió és més important del que sembla. Sempre serà bo fer actes de penediment interior demanant perdó, però no seran sagrament. La celebració del que avui anomenem Sagrament de la Reconciliació sempre ha inclòs la confessió dels pecats. La raó és que la comunitat, en tant que concreció de l'Església, és depositària de l'amor perdonador de Déu (segons la promesa de Jesús) i, per tant, havia de discernir sobre allò que perdonava. Això es feia, i es fa ara, en diàleg amb qui representa a Jesucrist Cap i Pastor dintre l'Església, és a dir, el sacerdot. Aquest diàleg en realitat no és més que continuació d'aquella conversa que hem fet fins ara de la mà del Salm 50: demanem perdó davant del Déu que ens estima, que és clarivident, que ens diu la veritat amb la seva paraula, que ens renova, que ens torna l'alegria. Millor dit, confessem els pecats davant Jesús, que va escoltar Zaqueu, el qual, vençut talment per la seva misericòrdia, confessà que havia robat i que estava disposat a tornar els diners...

Celebrem el Dia del Seminari, sota el lema «*El sacerdot, testimoni de la misericòrdia de Déu*». Tota l'Església, i tots els seus membres, viu de l'amor i del perdó de Jesucrist, alhora que l'ofereix al món. Però ella no n'és la font, sinó només Jesucrist: el sacerdot, actuant en nom de Jesucrist, dintre l'Església, és signe i ministre del seu amor perdonador. Això no és cap honor, sinó més aviat un compromís i un repte. Ens espanta, i alhora ens empeny a un profund agraïment, que un germà, pecador com tots, pugui dir-nos en nom de Jesucrist: «Jo t'absolc dels teus pecats.»

—Necessitem sacerdots, que no només ho diguin en nom de Jesucrist, sinó que també puguin escoltar i parlar amb els germans com Ell ho feia.

—Necessitem sacerdots, que vagin conformant el seu «jo», al «jo» de Jesucrist.

—Necessitem sacerdots, que visquin transparentant amor i misericòrdia.

I no podrà esdevenir bon testimoni de la misericòrdia qui no ha experimentat abans la joia d'ésser perdonat per aquell que l'ha estimat gratuïtament. Què és el Seminari, sinó el camí per arribar a dir, amb un mínim d'autenticitat, «jo et batejo», «jo t'absolc», «aquest és el meu cos»...? Què és un sacerdot, sinó un do de misericòrdia?

Desvern). Al Seminari Menor hi ha Oriol Colom (Parròquia de Sant Joan, de Viladecans) i Jordi Sans (Parròquia de Sant Pere, de Sant Pere de Ribes).

El sacerdot, testimoni de la misericòrdia de Déu

► Enguany, el Dia del Seminari té un significat especial en el marc de l'Any Sacerdotal: una bona ocasió per a pregar pels sacerdots i les vocacions sacerdotals. Actualment a la diòcesi tenim vuit seminaristes. Al Seminari Major hi ha Francisco García (Parròquia de Sant Baldiri, de Sant Boi), Francesc Camón (Parròquia de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts), Sándor Benárik (Parròquia de Santa Eulàlia, d'Esparreguera), Joan Pau Callejón (Parròquia de Santa Maria de la Geltrú, de Vilanova), Adrián Mauro Pérez (Parròquia de Sant Llorenç, de Sant Feliu) i Sergi Sicília (Parròquia dels Sants Just i Pastor, de Sant Just

Estimem i servim la vida

Els delegats diocesans de Família i Vida de les diòcesis amb seu a Catalunya, fidels a l'encàrrec que hem rebut dels nostres bisbes, volem fer arribar la nostra veu a tot el qui vulgui escoltar, especialment als qui tenen especial responsabilitat en l'àmbit educatiu.

Considerem imprescindible viure la vida com un do, assaborint la joia de tenir-la i estimant-la plenament com el més gran que hom posseeix i l'expressió màxima del patrimoni humà. És per aquest motiu que l'Església ofereix i fa tot el possible per donar el seu recolzament als qui pateixen per qualsevol causa, ja sigui física, social, psíquica o espiritual; als més indefensos, incapaços de cercar el seu propi bé per ells mateixos; i a aquells que el nostre model social ha marginat o rebutjat, tot acollint-los i oferint-los l'ajut que pugui haver a les nostres mans. Per això ens proposem afavorir la cultura de la vida amb tots els mitjans que tinguem a l'abast.

Ens sentim profundament preocupats davant la successió de fets relacionats amb la valoració de la vida, la manca de sentit de la sexualitat i de l'amor, l'allau d'atacs encoberts a la família, el seu concepte i la seva estructura, el trencament de la convivència social... que afecten a la nostra societat i al conjunt de persones que hi formen part. Ens preocupen, i alhora ens interpel·len, pel que suposen de canvi d'hàbits i comportaments, tant personals com socials, àdhuc de mentalitat, portant-les a desenvolupar pautes de conducta que, fins i tot moltes d'elles, esdevenen contràries als propis interessos intrín-

secs de l'ésser humà, i afecten la pròpia autoestima i les relacions de cadascú amb els altres i amb el conjunt de la societat.

Aquesta desestructuració de l'individu i de la societat s'agreuja pel materialisme vinculat al consum desordenat, i s'ha vist esperonada per l'hedonisme, el culte a l'ego i al propi cos, l'abandó i la comoditat, per manifestar-se definitivament amb el nihilisme, el relativisme i d'altres ideologies pròpies de la postmodernitat.

Hem de superar —i proposem a tots fer un camí conjunt de renovació en aquest sentit— la intromissió en la formació dels fills per entitats alienes a la família, les quals no poden usurpar el seu dret a educar-los; el problema que suposa l'existència de lleis i pautes de comportament contràries a la naturalesa humana; i la tendència creixent a la dissolució de l'individu en pràctiques que l'allunyen de la seva identitat com a persona.

En conseqüència ens proposem fomentar l'educació afectiva i sexual per poder viure l'amor, ajudar les parelles joves a descobrir el valor del matrimoni i la família, i esperar les famílies a viure des de l'espiritualitat i l'autenticitat relacional i afectiva al si de les seves llars. Així mateix copsem la necessitat de donar a conèixer i expandir la cultura de la vida des de la convicció que *l'Església ha d'estar al servei de la vida perquè l'estima*.

Delegats diocesans de Família i Vida de les diòcesis amb seu a Catalunya

Pensaments de sant Joan M. Vianney

► Es fa un gran dejuni, que és molt agradable a Déu, quan lluitem contra l'amor propi, contra l'orgull, contra la repugnància a fer allò que no ens agrada. Us donaré la meua recepta: Si aquestes volen venir (les ànimes pecadores), jo m'encarrego de fer penitència per elles. Els poso una penitència molt petita, i jo faig la resta.

► Uno hace un gran ayuno, que es muy grato a Dios, cuando combate su amor propio, su orgullo, su repugnancia a hacer lo que no le gusta. Voy a daros mi receta: Si estas quieren venir (las almas pecadoras), yo me encargo de hacer penitencia por ellas. Les pongo una penitencia pequeña y yo hago el resto.

(*Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón*, Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1994)

DIUMENGE V DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,16-21)

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui féu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, ¿no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços, em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abundin els rius en la solitud, perquè begui el meu poble que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meva lloança.»

▶ Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho creïem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

El altres pobles es deien: «És magnífic / el que el Senyor fa a favor d'ells». / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,8-14)

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir, els considero desavantajosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he vingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo com a escòries a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols sóc just gràcies a una justícia meua guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que prové d'haver cregut en Crist, vull dir aquella justícia que Déu dona als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrere i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 8,1-11)

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint en la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres». Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «On són? Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor». Jesús digué: «Tampoc jo no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més».

▶ Lectura del llibre de Isaïes (Is 43,16-21)

Así dice el Señor, que abrió camino en el mar y senda en las aguas impetuosas; que sacó a batalla carros y caballos, tropa con sus valientes; caían para no levantarse, se apagaron como mecha que se extingue. «No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino por el desierto, ríos en el yermo. Me glorificarán las bestias del campo, chacales y avestruces, porque ofreceré agua en el desierto, ríos en el yermo, para apagar la sed de mi pueblo, de mi escogido, el pueblo que yo formé, para que proclamara mi alabanza.»

▶ Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha sido grande con nosotros, y estamos alegres.

Quando el Señor cambió la suerte de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos.» / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Que el Señor cambie nuestra suerte, / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

Crist perdona la dona adúltera. Pintura de Lucas Cranach (s. xv). Museu de Capo di Monte (Nàpols)

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los filipenses (Flp 3,8-14)

Hermanos: Todo lo estimo pérdida comparado con la excelencia del conocimiento de Cristo Jesús, mi Señor. Por él lo perdí todo, y todo lo estimo basura con tal de ganar a Cristo y existir en él, no con una justicia mía, la de la Ley, sino con la que viene de la fe de Cristo, la justicia que viene de Dios y se apoya en la fe.

Para conocerlo a él, y la fuerza de su resurrección, y la comunión con sus padecimientos, muriendo su misma muerte, para llegar un día a la resurrección de entre los muertos. No es que ya haya conseguido el premio, o que ya esté en la meta: yo sigo corriendo a ver si lo obtengo, pues Cristo Jesús lo obtuvo para mí.

Hermanos, yo no pienso haber conseguido el premio. Sólo busco una cosa: olvidándome de lo que queda atrás y lanzándome hacia lo que está por delante, corro hacia la meta, para ganar el premio, al que Dios desde arriba llama en Cristo Jesús.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 8,1-11)

En aquel tiempo, Jesús se retiró al monte de los Olivos. Al amanecer se presentó de nuevo en el templo, y todo el pueblo acudia a él, y, sentándose, les enseñaba.

Los escribas y los fariseos le traen una mujer sorprendida en adulterio, y, colocándola en medio, le dijeron: «Maestro, esta mujer ha sido sorprendida en flagrante adulterio. La ley de Moisés nos manda apedrear a las adúlteras; tú, ¿qué dices?» Le preguntaban esto para comprometerlo y poder acusarlo. Pero Jesús, inclinándose, escribía con el dedo en el suelo. Como insistían en preguntarle, se incorporó y les dijo: «El que esté sin pecado, que le tire la primera piedra.» E inclinándose otra vez, siguió escribiendo. Ellos, al oírlo, se fueron escabullendo uno a uno, empezando por los más viejos. Y quedó solo Jesús, con la mujer, en medio, que seguía allí delante. Jesús se incorporó y le preguntó: «Mujer, ¿dónde están tus acusadores?; ¿ninguno te ha condenado?» Ella contestó: «Ninguno, Señor.» Jesús dijo: «Tampoco yo te condeno. Anda, y en adelante no peques más.»

COMENTARI

Tampoc jo et condemno

En aquest últim diumenge de Quaresma llegim l'episodi de la dona adúltera. És una pàgina evangèlica molt bonica que no pertany a l'evangeli de Joan, sinó a una antiga tradició que va ser incorporada a aquest evangeli en el segle III. En alguns manuscrits la trobem dins l'evangeli de Lluc amb el qual comparteix moltes característiques. Malgrat això, la seva canonicitat, el seu caràcter inspirat i el seu valor històric resten fora de dubte.

De part dels seus acusadors la dona pateix un procés de degradació que va en augment. La porten al temple a la força, la col·loquen enmig de la gent i no la deixen parlar. Els escribes i fariseus im-

diatament es dirigeixen a Jesús, acusant-la d'adulteri i dictant ja la sentència. Certament la Llei condemnava a mort les adúlteres, però ells ja l'havien condemnada en el seu cor. La dona és una víctima excel·lent per posar Jesús a prova i poder-lo acusar, que de fet és el que volien els màxims representants de la Llei.

Ara bé, en el moment oportú Jesús i amb una bona dosi d'ironia pronuncia una frase lapidària que desmunta el cor endurit dels acusadors: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres». Avergonyits, tots es retiren amb el cap baix. La dona, en canvi, recupera la seva dignitat i rep el perdó de Jesús.

Potser a nosaltres ens passa quelcom de semblant. Orgullosos de nosaltres mateixos, dels nostres béns, de les nostres seguretats, de la nostra autoritat, ens costa poc de jutjar i condemnar l'altre, si més no, mitjançant el prejudici o l'etiqueta fàcil, la crítica destructiva o la ironia maliciosa. Ens costa poc apuntar el dit contra el germà, en lloc d'apuntar-lo cap al nostre cor. Ens costa poc d'aferrar-nos a la llei en busca de protecció i justificació, en lloc d'obrir-nos a la misericòrdia i el perdó, com féu Jesús amb la dona adúltera.

Dra. Núria Calduch-Benages

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 / Sl 22 / Jn 8,12-20 ■ **dimarts**: Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jn 8,21-30 ■ **dimercres**: Dn 3,14-20.91-92.95 / Dn 3,52.53.54.55.56 / Jn 8,31-42 □ **dijous**: Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38 ■ **divendres**: Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jn 10,31-42 ■ **dissabte**: Ez 37,21-28 / Jr 31,10.11-12ab.13 / Jn 11,45-56 ■ **diumenge** vinent, Diumenge de Rams (lit. hores: 2a setm.): *Processó*: Lc 19,28-40. *Missa*: Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Lc 22,14-23,56.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La mateixa fe és gràcia: *la gràcia de la fe*

La Carta als Romans ofereix una notícia bàsica sobre la justificació per la fe segons sant Pau: «Ara, al marge de les obres de la Llei, s'ha manifestat la justícia salvadora de Déu, de la qual donen testimoni el llibre de la Llei i dels Profetes. Per la fe en Jesucrist, Déu dóna la seva justícia a tots els qui creuen, sense fer cap distinció, ja que tots havien pecat i vivien privats de la glòria de Déu» (Rm 3,21-23).

Déu té un disseny de salvació per a tots els homes, per al poble jueu i per als pagans: ens vol donar la vida eterna de la qual és un primer acte el pas del pecat a la gràcia de la justificació que ens fa amics i fills de Déu. Aquest pas es fa per la iniciativa de Déu, que desvetlla la fe en els cors per tal que puguem rebre la *justícia de Crist* que ens fa justos a nosaltres.

Vol dir que la iniciativa de la salvació ve de Déu i que aquesta iniciativa es concreta en la gràcia de la fe, tant per als jueus com per als pagans (disseny de la salvació

de Déu en la història). La mateixa fe és obra de Déu en l'home.

La justificació es realitza per la fe: «al marge de les obres de la Llei» (Rm 3,21) no pas pels mèrits propis, sinó per iniciativa de Déu que salva els pecadors. Així, Déu «per la fe en Jesucrist dóna la seva justícia a tots els qui creuen» (Rm 3,22).

La resta del capítol tercer de Romans reb la clau: si és Déu qui ens «fa justos purament per gràcia» (v. 24); si Crist «que és just, fa justos els qui viuen de la fe en Jesús» (v. 26), vol dir que la mateixa fe brota en el cristià com l'arribada gratuïta i inesperada de la gràcia de Déu: la mateixa fe és gràcia, de tal manera que podem parlar amb precisió de *la gràcia de la fe*.

La justificació —un tema ecumènic fonamental sobre el qual s'han fet uns apropaments decisius entre catòlics i protestants— consisteix, per tant, en el perdó dels pecats i en la recepció de la gràcia de Déu, tot per la gràcia de la fe.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

ENTREVISTA

ANTONIO GARCÍA RUBIO

De mossèn a monjo

Va néixer a Guadalix de la Sierra (Madrid) quan es va començar a rodar en aquell mateix poble la mítica pel·lícula de Berlanga *Bienvenido Mr. Marshall*.

El 19 de març de 1975 va ser ordenat sacerdot pel cardenal Tarancón i el mateix dia, 35 anys després, divendres passat, 19 de març, Antonio García Rubio ha iniciat el noviciat al madrileny Monestir de Santa Maria d'El Paular, un cop acabat un breu postulantat de dos mesos. A banda de la seva activitat com a prevere diocesà, Mn. Antonio García és escriptor; alguns dels seus llibres —de cartes, diàlegs compartits, diaris...— els ha fet amb el franciscà Francisco Castro Miramontes, rector del convent de San Francisco de Santiago de Compostel·la. Els dos darrers, que s'acaben de publicar, són *Gente por Jesús* (PPC) i *Historias que curan el alma* (San Pablo).

Per què fa el pas de prevere diocesà a la vida monàstica?

L'any 1987 vaig fer una primera experiència al Monestir d'El Paular, que es va truncar amb la mort sobtada del meu pare, als cinc dies d'haver-hi entrat. Això em va obligar a tornar a la vida diocesana per cuidar de la meua mare, però l'atracció per la vida monàstica ha romàs viva durant tots aquests anys en els quals he viscut una plenitud de vida parroquial i pastoral a Colmenar Viejo i en els barris de Tetuán, Vallecas i a la Cañada Real, a Madrid. Actualment em sento empès a una vida monàstica i em sento madur per a ella.

Deixa enrere 35 anys de prevere per entrar al noviciat d'El Paular; dues experiències diferents.

Per una banda, he viscut l'experiència de la Cañada Real, on l'Església es juga la seva veracitat pel seu servei als més pobres i, ara, em dirigeixo a la vida monàstica on s'expressa l'autenticitat de la fe de l'Església.

Per què decideix entrar a la vida monàstica?

Vaig entrar a la vida monàstica per una poderosa atracció del Misteri de Déu i, a més, —sense oblidar la meua llarga tasca pastoral— perquè considero que enmig d'un món de creixent increença és bo, necessari, que algunes persones ressaltin la vida de Déu enmig del món. I això és possible fer-ho a través de la vocació monàstica.

Òscar Bardají i Martín

¿Quién me ha empujado?

Se cuenta que en un puerto mediterráneo un niño resbaló y cayó al mar. Un hombre se lanzó al agua y salvó al niño. Una vez en tierra, todos los allí presentes aplaudieron y felicitaron efusivamente al héroe por su acto y su gran humanidad. Pero, el héroe estaba preocupado por otra cuestión. Miraba a su alrededor y se preguntaba:

«¿Quién me ha empujado, me ha echado al mar? ¿Quién sabía que yo fui campeón de natación?»

A veces nos preguntamos:

—«¿Quién me empujó, me motivó, me animó, me ayudó para que me lanzara a tal o cual vocación, trabajo o profesión, para que ayudara y sacara de un apuro grave a personas que vivían una situación difícil, de postración, de tristeza?»

¿Tal vez fue el testimonio de un sacerdote apóstol, de nuestros padres, de una persona espiritual, de un educador... despertando aquella voz que resonaba con insistencia, en nuestro interior y que *nos empujaba*?

—«Lanzar», «impulsar», «dar coraje», «ganar», «ánimo», «decisión», «brío», «esperanza», «fuerzas»... todo para seguir la propia vocación, la *llamada* para hacer el bien, realizarse, gastarse dándose a los otros con el fin de dar e infundir el don de Dios, el Evangelio de Jesús.

San Pedro en su segunda carta (1,10) dice: «Esforzaos en asegurar cada día más y más vuestra vocación y elección por medio de vuestras buenas obras.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

21. ✚ Diumenge V de Quaresma. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. Dilluns. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. v), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

23. Dimarts. Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi. Sant Toribi de Mogrojevo (†1606), bisbe de Lima.

24. Dimecres. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen mr.;

santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

25. Dijous. Solemnitat de l'Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzaret; anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc.; sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. Divendres. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. Dissabte. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.

PADRES E HIJOS

Hogares monoparentales

Inmediatamente después de toda separación surgen dos hogares. Un hogar monoparental, constituido por el progenitor custodio y los hijos a su cargo, y un hogar unipersonal,

configurado en solitario por el progenitor que se ha ido de casa (y ha tenido la suerte de contar con un sitio donde cobijarse).

Vaya por delante que tengo el más profundo respeto y admiración por las familias que están a cargo de un solo progenitor. Soy consciente de las dificultades que debe afrontar una única persona para ejercer, a la vez, como padre y como madre, aunando la sensibilidad femenina y la dulzura maternal con la sensibilidad masculina y la autoridad paternal. Así las cosas, si a pesar de todas las trabas con las que se puede encontrar este progenitor solitario para educar y alimentar a la prole, es capaz de sacar a la familia adelante, amigo mío es para quitarse el sombrero. Merece nuestro reconocimiento y desejarle el mayor apoyo social.

En todo núcleo monoparental el adulto responsable siempre se plantea el dilema entre dedicar un mayor tiempo al trabajo, lo cual puede significar relegar a segundo término el cuidado de los niños, o intensificar este a costa de obtener menores ingresos. Y esta duda de gran calado puede provocar intensos cuadros de ansiedad y estrés, generados por un *sentimiento de autoculpabilidad*. La feminización de la pobreza sigue siendo, por desgracia, la tónica dominante en muchos de estos casos (aunque no se escapan los varones de este colectivo de penuria económica).

Como afirma un estudio de Lluís Flaquer, catedrático de la Universidad Autónoma de Barcelona, y sus colaboradores, «el hecho de que en las familias monoparentales el sustentador y el cuidador sea una misma persona crea una disyuntiva entre ingresos y atenciones a los niños cuyo intento de solución constituye una verdadera cuadratura del círculo».

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

AGENDA

CRÒNICA

Ritus d'elecció al catecumenat. El passat 21 de març, l'Diumenge de Quaresma, a la Catedral de Sant Llorenç, 8 catecúmens celebraren el ritus de l'elecció o de la inscripció del nom, pel qual eren elegits per l'Església per rebre els sacraments de la iniciació cristiana durant aquesta pròxima Pasqua. Aquests catecúmens provenen de Castelldefels, Viladecans, Begues, Sant Climent de Llobregat i Sant Andreu de la Barca. Després de l'homilia del bisbe Agustí, van manifestar, acompanyats dels seus respectius padrins, el seu desig de rebre els sacraments del baptisme, de la confirmació i de l'eucaristia: una expressió de l'anunci que neix del goig compartit, com diu l'objectiu diocesà.

Recés Família Dominicana. Unes 80 persones, entre frares, monges, religioses i laics de Catalunya es van aplegar en aquesta jornada de recés el passat diumenge 28 de febrer, al monestir de la Mare de Déu del Montsió, d'Esplugues de Llobregat. La intervenció del bisbe Agustí portava per títol «Torna sobre tu mateix, reconeix-te a tu mateix, surt de tu mateix estimant», i va ajudar a aprofundir el sentit d'aquest temps de Quaresma.

AGENDA

Trobada ecumènica a Gavà. Dissabte 27 de març, a les 11 h. A l'ermita de Brugués de Gavà tindrà lloc una trobada ecumènica amb participants de diferents confessions cristianes que escriuen habitualment al blog de comentaris bíblics interconfessionals (veieu l'enllaç a www.bisbatsantfeliu.org/ecumenisme). Aquesta trobada vol ser una presa de contacte cordial entre els assistents, per reflexionar i pregar conjuntament sobre els possi-

ESGLÉSIA DIOCESANA

Recés de Quaresma per a religiosos i religioses. La Delegació Diocesana de la Vida Consagrada va organitzar aquesta jornada a la qual van participar una seixantena de religiosos i religioses. Tingué lloc dissabte 27 de febrer, al col·legi Sant Miquel Arcàngel (Molins de Rei), dels Fills de la Sagrada Família. El bisbe Agustí, que conduí la jornada, va aprofundir el tema del testimoni de la vida consagrada, en sintonia amb l'objectiu diocesà. També va haver un moment per a comunicar diverses notícies del bisbat, entre les quals la marxa de les obres a la Casa de l'Església. La trobada va concloure amb l'Eucaristia i el dinar de germanor.

bles camins futurs de col·laboració en relació als temes bíblics. La trobada acabarà amb un dinar fraterno.

Campanya del Dia del Seminari 2010.

Les aportacions econòmiques fan possible que no hi hagi cap seminarista que, per manca de recursos, no arribi a ser capellà. Com col·laborar:

- Fent la vostra aportació a la col·lecta d'avui, 21 de març.
- Subscrivint una beca de formació d'un seminarista, totalment (1.500 €) o de forma parcial (1.200 €, 600 €, 300 €, 150 €...). Veieu www.seminaribarcelona.net.
- Lliurant el vostre donatiu: al Seminari Conciliar (c/ Diputació 231. 08007 Barcelona); a la vostra parròquia; fent un ingrés o transferència al compte 2100 1047 91 0200096265.

FORMACIÓ

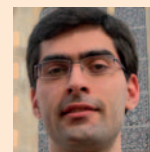
Taller a la Cova de Manresa «I amb les pèrdues, què fer». 23-25 d'abril. Conduït per Eduard Fonts, sj. Per treballar la manera de superar les pèrdues de persones, de feina, relacions d'amistat, esperances, etc. de manera que siguin oportunitat de creixement. Informació i inscripcions: telèfon 938 720 422. A/e: www.cova.manresa.cat, recepcio@covamanresa.cat.

CULTURA

Cinema amb música en directe. 28 de març, diumenge de Rams, a les 20.30 h. Projectió del film *Christus* (1914) de Giulio Antamoro, amb música en viu interpretada a l'orgue per Ferruccio Bartoletti (Itàlia). Organitza «Amics de l'orgue de Sitges». Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla (Sitges). Entrada: aportació econòmica voluntària.

«El sacerdoti és un regal molt gran de Déu, i no només per als qui hi són cridats sinó per a tota l'Església»

Nascut el 7 de març de 1985 a Barcelona, en Sergi Sicília va entrar al Seminari el 10 de

setembre de 2009 i està estudiant el Curs Propedèutic. Abans es va diplomiar en Enginyeria de Telecomunicacions i va realitzar dos cursos de llicenciatura en Filosofia a la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de la Universitat de Navarra. Actualment, els caps de setmana col·labora a la parròquia dels Sants Just i Pastor de Sant Just Desvern.

Com et vas decidir a entrar al Seminari?

Recordo que, en un determinat moment, ja fa uns quants anys, vaig adonar-me que tenia un gran desig de comunió amb Déu, que no acabava de veure'm satisfet amb allò que feia. Així va començar una recerca que m'ha portat fins al Seminari i que continua dia a dia; una recerca que no consisteix a fer coses extraordinàries, sinó a intentar respondre a la pregunta: «Senyor, què vols de mi?». Així, les estones d'oració, l'Eucaristia, l'acompanyament espiritual, la confessió, el tracte amb la Mare de Déu, la família, els amics... han estat, i continuen essent, grans ajudes per avançar en aquest camí.

Què destacaries del sacerdoti?

Sant Joan Maria Vianney, deia: «Què gran és el sacerdot! Si se n'adonés, moriria...». El sacerdoti ens supera per tots costats, és un regal molt gran de Déu i no només per als qui hi són cridats sinó per a tota l'Església.

ECO DE LA PALABRA

Salmo 50: la confesión y el confesor

Como ya hemos dicho, la plegaria del Salmo 50, entre otras cosas, nos enseña a celebrar bien el Sacramento de la Reconciliación. Propiamente la «confesión» no es sino un momento de esta celebración, pero la manera demasiado pobre y rutinaria de hacerla ha ocasionado que por costumbre denominemos el Sacramento como «Sacramento de la Confesión». Hablamos de «confesar y confesarse», cuando sería más propio decir «celebrar la reconciliación o reconciliarse». Dice el Salmo 50:

«Pues yo reconozco mi culpa, tengo siempre presente mi pecado. Contra ti, contra ti sólo pequé, cometí la maldad que aborreces... No me pidas cuenta de la sangre que he derramado» (vv. 3-4.14)

¿Por qué el Sacramento de la Reconciliación incluye la confesión de los pecados? ¿No puede ser un arrepentimiento interior o una simple palabra, que manifieste un arrepentimiento «genérico»? Nos cuesta hacer la confesión, como le cuesta al enfermo ir al médico y mostrar la herida o decir exactamente lo que le pasa.

La cuestión es más importante de lo que parece. Siempre será bueno hacer actos de arrepentimiento

pidiendo perdón, pero no serán sacramento. La celebración de lo que hoy llamamos Sacramento de la Reconciliación siempre incluyó la confesión de los pecados. La razón es que la comunidad, en tanto que concreción de la Iglesia, es depositaria del amor perdonador de Dios (según la promesa de Jesús) y, por tanto, tenía que discernir sobre aquello que perdonaba. Eso se hacía, y se hace ahora, en diálogo con quien representa a Jesucristo Cabeza y Pastor dentro la Iglesia, o sea, el sacerdote. Este diálogo en realidad no es más que una continuación de aquella conversación que hemos hecho hasta ahora de la mano del Salmo 50: pedimos perdón ante el Dios que nos ama, que es clarividente, que nos dice la verdad con su palabra, que nos renueva, que nos devuelve la alegría. O mejor, confesamos los pecados delante Jesús, que escuchó Zaqueo, el cual, vencido por su misericordia, confesó que había robado y que estaba dispuesto a devolver el dinero...

Celebramos el Día del Seminario bajo el lema «El sacerdote, testimonio de la misericordia de Dios». Toda la Iglesia, y todos sus miembros, vive del amor y del perdón de Jesucristo, a la vez que lo ofrece al mundo. Pero ella no es su fuente, sino sólo Jesucristo: el sacerdote, actuando en nombre de Jesucristo, dentro de la Iglesia, es signo y ministro de su amor

perdonador. Eso no es ningún honor, sino más bien un compromiso y un reto. Nos asusta, y a la vez nos empuja a un profundo agradecimiento, que un hermano, pecador como todos, pueda decirnos en nombre de Jesucristo: «Yo te absuelvo de tus pecados.»

—Necesitamos sacerdotes, que no sólo lo digan en nombre de Jesucristo, sino que también puedan escuchar y hablar con los hermanos como Él lo hacía.

—Necesitamos sacerdotes, que vayan conformando su «yo», al «yo» de Jesucristo.

—Necesitamos sacerdotes, que vivan transparentando amor y misericordia.

Y no podrá ser buen testigo de la misericordia quien no haya experimentado antes la alegría de ser perdonado por aquél que le ha amado gratuitamente. ¿Qué es el Seminario, sino el camino para llegar a decir, con un mínimo de autenticidad, «yo te bautizo», «yo te absuelvo», «este es mi cuerpo»...? ¿Qué es un sacerdote, sino un don de misericordia?

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat